

Sygn. akt VIII Ka 146/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Ilona Simonowicz

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Wiesławy Sawoško-Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 13.VI.2013r.

sprawy **J. Ł.**

oskarżonego z art. 279 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce

z dnia 07 grudnia 2012r. sygn. akt II K 788/12

I. Wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego J. Ł. utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego J. Ł. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję kwotę 400 zł (czterysta złotych) oraz obciąża go w części kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych), zwalniając oskarżonego od kosztów za udział przed sądem II instancji obrońcy z urzędu.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. tytułem obrony z urzędu przed Sądem II instancji kwotę 516,60 zł (pięset szesnaście złotych 60/100), w tym kwota 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych 60/100) podatku VAT.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 7 grudnia 2012r. w sprawie II K 788/12 oskarżeni K. O. i J. Ł. zostali uznani za winnych tego, że:

w dniu 28 lutego 2012 r. między godziną 21:30 a 23:00 w L. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz trzecim nieustalonym sprawcą dokonali kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w L., w ten sposób że po uprzednim wyważeniu drzwi od strony zaplecza dostali się do wnętrza pomieszczenia skąd z dwóch kas fiskalnych dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 5300 zł oraz 5 sztuk butelek wódki o pojemności 0,7 l marki Ż. (...), 2 butelek wódki o pojemności 0,5 l marki W., około 180 paczek papierosów różnych marek, 3 paczek tytoniu krojonego oraz pojemnika na bilon, o łącznej wartości 7.731, 95 zł, czym spowodowali straty o łącznej wartości 8.931,95 złotych, działając na szkodę F. D., przy czym czynu tego oskarżony K. O. dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 279 §1 kk w odniesieniu do J. Ł. i z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w odniesieniu do K. O. i za to skazani:

- K. O. na mocy art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności

- J. Ł. na mocy art. 279 §1 kk na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu K. O. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w rozmiarze 3 (trzech) dni w okresie od 7 do 9 marca 2012 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 § 1 kk zasądził solidarnie od oskarżonych K. O. i J. Ł. na rzecz pokrzywdzonego F. D. kwotę 8.931,95 (ośmiu tysięcy dziewięciuset trzydziestu jeden złotych 95/100 groszy) złotych tytułem środka karnego obowiązku naprawienia szkody w całości.

Na mocy art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić na rzecz oskarżonego K. O. dowód rzeczowy w postaci pary butów opisany szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr 2/44/12 na karcie 77 akt sprawy pod pozycją nr 5.

Zwolnił obu oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. K. kwotę 708,48 (siedmiuset ośmiu złotych 48/100 groszy) złotych, w tym kwotę 132,48 (stu trzydziestu dwóch złotych 48/100 groszy) złotych jako kwotę należnego podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego J. Ł..

Powyższy wyrok w stosunku do oskarżonego K. O. uprawomocnił się w dniu 15 grudnia 2012 r.

Powyższy wyrok w całości wobec oskarżonego J. Ł. zaskarżył jego obrońca. Orzeczeniu zarzucił:

1) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w stwierdzeniu, że to oskarżony J. Ł. dokonał zarzuconego mu przestępstwa, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do przeciwnego wniosku;

2) Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

-art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk, 410 kpk i 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się w szczególności bezkrytycznym uwzględnieniem wyjaśnień współoskarżonego K. O. oraz zeznań K. S. składanych podczas postępowania przygotowawczego i przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, pomimo braku wiarygodność powyższych twierdzeń, w świetle licznych wątpliwości oraz rozbieżności zaistniałych w podawanych przez nich, na różnych etapach postępowania oraz w świetle wyjaśnień oskarżonego co do przebiegu zdarzenia, bez dostatecznego uzasadnienia takiego stanowiska,

- art. 4 kpk i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz 5 § 2 kpk poprzez pominięcie istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego J. Ł. i jednostronną ocenę materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, polegającą na przyjęciu, iż zespół udowodnionych w sprawie niniejszej faktów ubocznych prowadzi do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzenia, z której wynika, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu występku, pomimo, iż zgromadzone dowody poszlakowe nie pozwalają - przy zastosowaniu zasady z art. 5 § 2 kpk - na wyłączenie możliwości innych wersji zdarzenia.

Z ostrożności procesowej obrońca zarzucił wyrokowi:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, wynikającą z uwzględnienia wyłącznie stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności które przemawiają na jego korzyść, a przede wszystkim jego właściwości i warunków osobistych, więc kwestii świadczących o tym, że łagodniejszy wymiar kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni stawiane przed nią cele, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Mając na uwadze podniesione zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego J. Ł. od popełnienia zarzucanego mu czynu,
ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokółce.

Z ostrożności procesowej wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna i to w stopniu oczywistym, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił żadnego z podniesionych w niej zarzutów, jak też sformułowanych wniosków końcowych.

Za całkowicie chybione należy uznać główne zarzuty apelacji, odnoszące się do błędów w ustaleniach faktycznych oraz obraży wymienionych przepisów postępowania, wiążących się z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazuje, iż dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, wykazujące jednoznacznie sprawstwo J. Ł. w przypisanym mu czynie, znajdują pełne oparcie w zgromadzonych i ujawnionych dowodach.

Wbrew zarzutom i wywodom apelacji, Sąd Rejonowy przeanalizował bardzo wnikliwie i szczegółowo wszystkie ujawnione w sprawie dowody tak korzystne, jak i niekorzystne dla oskarżonego, a fakt, iż jednym dowodom dał wiarę, a inne odrzucił, nie może stanowić o dowolności przeprowadzonej oceny, skoro stanowisko w tym względzie zostało bardzo dokładnie uzasadnione, a ocena ta pozbawiona jest jakichkolwiek błędów, w tym jest logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Na wstępie zauważyć należy, iż całkowicie błędny jest wywód apelacji, wskazujący, że proces w niniejszej sprawie miał co do oskarżonego Ł. charakter poszlakowy. Nie może być za takowy uznany skoro w sprawie występuje bezpośredni dowód sprawstwa J. Ł. – naoczny uczestnik zdarzenia, jakim był współoskarżony K. O..

Co do przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny materiału dowodowego, Sąd Okręgowy w pełni podzielił tok rozumowania i argumenty, przedstawione w pisemnych motywach wyroku, a wskazujące za wiarygodnością i szczerością wyjaśnień współoskarżonego K. O. oraz zeznań świadka K. S. z etapu postępowania przygotowawczego. Argumenty apelacji w tym względzie, dyskredytujące przedmiotowe dowody, należy uznać za całkowicie chybione. Przede wszystkim nie można się zgodzić, iż Sąd Rejonowy bezkrytycznie dał wiarę wyjaśnieniom współoskarżonego O. oraz świadka S., złożonym w dochodzeniu. Sąd Rejonowy przeprowadził w tym zakresie bardzo wnikliwą i szczegółową analizę, oceniając przedmiotowe dowody w kontekście innych dowodów, ujawnionych w sprawie, w tym w szczególności zeznań obiektywnego świadka A. D., zeznań świadka P. E., czy w końcu dowodów z zapisów monitoringu. Wbrew argumentom obrońcy Sąd Okręgowy nie dopatrył się w kolejnych relacjach O. i S. wielu niekonsekwencji, które miałyby świadczyć za niewiarygodnością tych osób (obrońca nie wskazuje nota bene jakie to miałyby być liczne niekonsekwencje i z tych względów trudno precyzyjnie odnieść się do przedmiotowego argumentu). Należy także zauważyć, iż oskarżony O. oraz świadek S. - wbrew twierdzeniom obrońcy - nie zmieniali treści swoich wypowiedzi wielokrotnie (na przestrzeni całego postępowania), a dokonali tej zmiany tylko jeden raz – na rozprawie, co Sąd Rejonowy słusznie uznał za nieudolną próbę dopasowania ich wyjaśnień/zeznań do linii obrony J. Ł., nota bene przedstawionej dopiero przed Sądem (wcześniej oskarżony ten korzystał z prawa odmowy składania wyjaśnień).

Prawdą jest, iż głównym dowodem obciążającym J. Ł., na którym Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia faktyczne, były wyjaśnienia współoskarżonego O., złożone na etapie dochodzenia. Wbrew wywodom apelacji, Sąd meriti dokonał bardzo wnikliwej oceny tego dowodu, jako tzw. dowodu z pomówień, co do którego – co słusznie akcentuje apelacja

– należy podchodzić ze szczególną ostrożnością. Sąd Rejonowy miał to na względzie, czemu dał wyraz na str. 3 swojego uzasadnienia. Wykazał wszystkie niekonsekwencje i brak logiki w drugiej wersji, przedstawionej przez K. O. na rozprawie. W podobny sposób odniósł się do zeznań świadka K. S., wykazując ich nielogiczność i brak racjonalności. Dodać wypada, iż wersje zdarzenia przedstawione przez K. O. i K. S. na rozprawie rażą swoją naiwnością i słusznie nie zostały zaakceptowane przez Sąd I instancji.

Należy wskazać, iż Sąd Rejonowy bardzo szeroko odniósł się też do przyczyn, jakie miały stać u podstaw pierwotnego złożenia przez oskarżonego O. oraz świadka S. obciążających J. Ł. wyjaśnień/zeznań (str. 5 -7 uzasadnienia). Zaprezentowany wywód w pełni należy podzielić. Jest on logiczny, rzeczowy, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Jeszcze raz należy stwierdzić, iż dokonana przez Sąd Rejonowy analiza i ocena dowodów – jako prawidłowa i nie naruszająca żadnych przepisów postępowania karnego – dała pełną podstawę do ustaleń faktycznych, które w sposób jednoznaczny i bezsporny wskazują, iż J. Ł. dokonał przypisanej mu kradzieży z włamaniem. Podkreślić należy, iż ustalenia faktyczne nie nasuwają w tym względzie żadnych wątpliwości – wersja zdarzeń wynikająca z linii obrony oskarżonego Ł. oraz zmienionych wyjaśnień współoskarżonego O. i zmienionych zeznań świadka S., została w sposób skuteczny obalona przez Sąd meriti. Wywody przedstawione w tym zakresie w apelacji, zwłaszcza co do obrazy art. 5 §2 kpk, należy uznać za chybione i stanowiące w swojej istocie powielenie całkowicie niewiarygodnej linii obrony J. Ł..

Za nietrafny Sąd Okręgowy uznał również alternatywny zarzut apelacji dotyczący rażącej niewspółmierności kary, orzeczonej wobec oskarżonego J. Ł.. W tym zakresie całkowicie podzielił argumentację Sądu meriti, który bardzo szczegółowo uzasadnił rodzaj i wymiar orzeczonej wobec tego oskarżonego kary. Wyjaśnił także, dlaczego kary orzeczone wobec obu oskarżonych – mimo, iż oskarżony K. O. działał w warunkach art. 64 §1 kk – są takie same. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma potrzeby ponownego przytaczania tej argumentacji. Odnosząc się do wywodów apelacji wskazać jedynie należy, iż w świetle okoliczności sprawy, a zwłaszcza postawy procesowej oskarżonego Ł., trudno uznać, aby jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa przemawiało na jego korzyść i uzasadniało złagodzenie kary do wymiaru wnioskowanego przez obrońcę z jednoczesnym zastosowaniem instytucji art. 69 §1 i 2 kk. Tak samo należy ocenić właściwości i warunki osobiste oskarżonego, do których bardzo szeroko odniósł się Sąd Rejonowy (str. 9 -11 uzasadnienia). Zaakcentować wypada, iż J. Ł. mimo młodego wieku ma za sobą bogatą przeszłość kryminalną, a jego dotychczasowy sposób życia bezspornie wskazuje, iż jest osobą zdemoralizowaną. Jednoznacznie stwierdzić należy, iż orzeczone wobec J. Ł. kara spełnia należycie wszystkie dyrektywy art. 53 §1 i 2 kk i w żadnym wypadku nie nosi znamion rażącej niewspółmierności.

Mając na uwadze powyższe rozważania – Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

Z uwagi na fakt nieuwzględnienia apelacji, zgodnie z art. 636 §1 kpk w zw. z art. 634 i art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w zakresie opłaty od kary (art.2 pkt 5 ustawy z 23.VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych, Dz.U. nr 49 z 1983r. , poz. 223 z późn. zm.) oraz w zakresie kosztów związanych z wydatkami Skarbu Państwa na etapie postępowania odwoławczego: ryczałt w kwocie 20 zł za doręczenie wezwań oraz opłata za informację z rejestru skazanych w kwocie 50 zł (art. 616 §2 pkt.2 kpk w zw. z art. 618 §1 pkt.1 i 10 kpk w zw. z §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.VI.2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Dz.U. nr 108 z 2003r., poz.1026 oraz w zw. z §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14.VIII.2003r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego, Dz.U. nr 151 z 2003r., poz. 1468). Zwolnił jednocześnie oskarżonego na mocy art. 624 §1 kpk od kosztów związanych z udziałem przed Sądem II instancji jego obrońcy ustanowionego z urzędu, co jest konsekwencją wyznaczenia obrońcy w trybie art. 78 §1 kpk.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na mocy § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, z późn. zm).